

En resum, una bona eina de treball, com ja he dit, que de ben segur procurarà noves descobertes per a la comunitat científica musicològica i al públic estudiós o interessat per la música.

Jordi Rifé i Santaló

Doctor en musicologia

Professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

ALMACELLAS I DíEZ, Josep Maria. *Del carrer a la sala de concerts. La Banda Municipal de Barcelona (1886-1944)*. Barcelona: Ajuntament de Barcelona, 2006. ISBN 84-7609-920-7.

Es tracta d'un rigorós i extens estudi sobre la Banda Municipal de Barcelona com a institució musical, amb especial èmfasi al detall de la vida associativa i concertística de l'entitat, resultat del treball de recerca encaminat a obtenir el grau de doctor del seu autor, Josep Maria Almacellas, obtingut a la Universitat de Barcelona després de nombrosos anys de recerca en els arxius municipals i d'una elaboració documentada i literàriament àgil.

La Banda Municipal de Barcelona —que ja comptava amb un estudi menor, obra del catedràtic de la Universitat Autònoma de Barcelona, Dr. Francesc Bonastre (*La Banda Municipal de Barcelona: Cent anys de música ciutadana* (1989), redactada amb motiu del centenari de la fundació oficial de l'entitat— és una institució molt significativa de la història musical de la ciutat, amb un abast i ambició molt superiors al que sol ser habitual en entitats d'aquesta mena, molt freqüents en les petites i grans ciutats del nostre entorn. La seva singularitat rau en el fet que, per vocació i pel propòsit d'alguns dels seus directors, singularment Josep Rodoreda, el director fundador, Celestí Sadurní i, sobretot, Joan Lamote de Grignon, la Banda Municipal de Barcelona va pretendre substituir amb rigor la manca d'orquestres estables quan la vida musical irrompia amb intensitat en la societat barcelonina del moment.

Amb tal propòsit es va procurar consolidar una entitat estable, de formació rigorosa i d'objectius que transcendien el tradicional ritual de les bandes, meres servidores de la música ritual municipal, per consolidar una institució que oferia concerts de repertoris propis de la banda —conjunt de vent i percussió— i de repertoris manllevats del gran repertori simfònic, molt de moda en aquells anys, gràcies a la tasca ingent portada a terme per Lamote de Grignon en les transcripcions per a conjunt de vent de les obres més significatives del repertori orquestral. Aquest conjunt de partitures —encara conservades en els arxius municipals— suposen un patrimoni digne de ser estudiat i que fou admirat per músics de la talla de Richard Strauss.

La vida d'una institució com aquesta no s'esgota, però, en la ressenya dels concerts portats a terme i en la biografia dels seus directors. Hi ha darrere, i com a base imprescindible de la seva tasca, una munió de biografies dels músics que en

formaven part, de problemes de logística que afecten la vida quotidiana, de problemes laborals que generen tensions i de molts altres problemes que queden evidenciats en el treball de Josep M. Almacellas.

El producte final, d'acord amb la qualificació màxima que va merèixer en l'acte de presentació doctoral, és un estudi de caient sociològic, model del treball social referit a la música, que posa en evidència la relació entre la qualitat musical que s'ofereix al públic i els ingredients de la vida quotidiana que la fan possible, i que parla de concursos, reglaments, conflictes i altres detalls organitzatius. L'interès del treball rau en aquesta minuciositat i en la cura que ha tingut l'investigador a evocar noms concrets, situacions determinades que exemplifiquen les dificultats de la marxa de l'entitat i les principals fites dels seus èxits. Un referent bibliogràfic d'altura.

Xosé Aviñoa

Catedràtic de la Universitat de Barcelona